

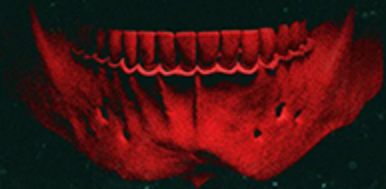

Alex Smith

THRILLER

LAMAC KOSTÍ

Šéfinšpektor Robert Kett

LAMAČ KOSTÍ

Copyright © 2022 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7434-0 (pdf)

Alex Smith

LAMAČ KOSTÍ

přeložila Alžběta Komrsková

VENDETA

Tahle je pro Davea a Grima.

Prolog

PÁTEK

KDYBY SEBASTIAN REILLY NEVĚDĚL, co se děje, myslel by si, že nastal konec světa.

Jako by se otevřela země a z vlhké hlíny se vyvalily pekelné legie, karneval hluku, výkřiků a ďábelského smíchu. Toltham zaplavily davy a v procesí po hlavní ulici proudilo více než sto lidí.

Hlavu hada tvořili Zelenáči, pošuci, co uctívají stromy a nejspíš tráví většinu času orgiemi v hospodě, kterou nazývají svým kostelem. Měli na sobě těžká roucha a masky z listí a větviček, bušili do bubnů a s hlasitým skandováním poskakovali ulicemi jako banda idiotů.

Zbytek vesnice v kostýmech navlečený nebyl, ale všichni zjevně dychtili ze sebe veřejně dělat blázny – dospělí, děti i starci. Podél obchodů se ve větru třepotaly vlaječky. Někdo s hlasitým prasknutím odpálil petardu a všichni se smáli.

Všichni až na Seba.

Přetáhl si přes vlhké vlasy kapuci a zachumlal se do teplé pérové bundy North Face s maskáčovým vzorem. Cítil se pod psa, protože se stále vzpamatoval ze včerejší noci. Drogy ho nechtěly

propustit ze svých spárů, hlava mu třesla, a bolely ho dokonce i zuby, jako by byly příliš velké na jeho ústa. Dneska si taky párkrát šlehnul, samozřejmě, jen na spravení, ale cítil se ještě hůř než předtím.

Někdo do něj vrazil, tlustý zmetek, který tančil za davem s dítětem v náruči. Nebyl místní, ale v posledních letech se únorový průvod v Tolthamu stal legendou a letos se sjela polovina Norfolku.

„Blbe,“ zavolal za mužem Seb, ale jeho hlas zanikl v hudbě a zvedajícím se větru, který otrásal střechami obchodů.

Počkal, až se v davu objeví mezera, přešel ulici a schoval se pod krytý vchod řeznictví. Z kapsy vytáhl stříbrnou tabatěrku. Patřila jeho dědečkovi, ale tabák už v ní nebyl. Nabral špetku kokainu a silně šňupl. Temnota noci se rozestoupila a bolest v hlavě povolila. Srdce mu v hrudi vlhce bušilo, příliš silně, příliš rychle. Tohle nové svinstvo, co prodávali, pěkně kopalo a otrásovalo realitou v základech. Měl pocit, že by stačilo, aby se trochu usilovněji zadíval na oblohu, a spatřil by něco za ní.

Spatřil by peklo.

No tak, kámo, napomenul se v duchu. Vzpamatuj se.

Nabral další špetku, jen pro jistotu.

„Sebe!“

Hlas v davu volající jeho jméno byl nevítaný. Stáhl si kapuci do čela a vmísil se do proudu lidí. Neustále přibývali další a on nedokázal rozlišit, které usměvavé tváře jsou masky a které už ne.

Vlastně to bylo dobře. Zvyšovalo to pravděpodobnost, že si ho nikdo nevšimne.

„Sebe! Vidím tě. Otoč se.“

Ohlédl se přes rameno a spatřil záblesk fialových vlasů a hubenou tvář, ve které se zračily obavy.

„Odprejskni, *Niamh*,“ zaječel. „Říkal jsem ti, že s mrtvolama nemluví.“

Doběhla až k němu a chytila ho za paži tak pevně, že se mu její nehty zaryly do kůže. Odstrčil její obličej a slyšel, jak jí zuby cvakly jako pastička na myši. Pak se znovu rozběhl.

„Já nejsem ta, kdo umře,“ zakřičela za ním. „Je nebezpečný, Sebe. Nemůžeš mu věřit. Prosím! Miluju tě, nechod!“

Protáhl se kolem postaršího páru, odbočil doleva a rozběhl se davem. Zaslechl své jméno ještě dvakrát, než ho pohltilo dunění bubnů. Když se ohlédl, její fialové vlasy nikde neviděl. Možná proto, že fialové bylo úplně *všechno*. Ta barva stoupala z davu jako pára a visela ve vzduchu. Zamrkal a průvod se vzedmul jako vlna, připravený ho utopit.

„Do hajzlu.“

Blížil se ke konci hlavní ulice, ale to nebyl jeho cíl. Odpojit se od procesí, minul dvě holky muchlující se na zastávce a přeskočil krajnici na silnici vedoucí z města.

Tady, daleko od hudby a ďábelského smíchu, mu bylo lépe. Natolik, že si téměř nevšiml, kam jde, dokud neminul poslední dům a okolní svět nespokl les, jehož temnota a klid působily téměř *živě*.

Cítil na sobě oči, ale když zapnul slabou svítilnu na svém mobilu, spatřil jen stromy pohupující se ve větru, jejichž větve chrastily jako staré kosti. Sledovaly ho snad *ony*? Bezpochyby se mu smály.

„Nebojím se,“ řekl a zastavil se, aby si znovu šňupl kokainu. Opojení bylo elektrizující a on zavýskl k noční obloze. „To je ono!“

Jeho vlastní hlas mu připadal příliš slabý, jako zteřelý hadr. Nebyl si jistý, zda vůbec promluvil nahlas. Náhle se mu udělalo špatně, ale ne od žaludku. Nevolnost se mu rozlévala končetinami a do obličeje. Štípl se do tváří a zasténal.

„Soustřed' se,“ řekl a tentokrát se slyšel.

K jezeru to byl jen kousek. Už tu cestu absolvoval snad tisíc-krát, ale tentokrát mu připadala úplně nová, protože brzy se mělo všechno změnit. Konečně zbohatne. Už víc než rok prodával pro londýnské gangy drogy, kokain a heroin, které přiváželi na lodích do Yarmouthu. Dařilo se mu, nevyskakoval si a nekradl – no, ne víc, než dokázal vyšňupat, což nikomu chybět nebude.

A teď se s ním šéfové chtěli setkat osobně.

Čekali ho povýšení. Věděl to. Víc drog, víc peněz. V kapse měl vzkaz, který to dokazoval, vzkaz, který mu sotva před hodinou někdo hodil do schránky.

Sebe, tvoje ochota nezůstala bez povšimnutí. Sejdeme se ve 21:30 u střelnice v lese severně od jezera a dostaneš svou odměnu.

Díky gangu už byl v balíku. A vypadalo to, že zbohatne ještě víc. Nával adrenalinu mu trochu vyjasnil mysl a utišil běsnící zpěv kokainu. Měl pocit, že se usmívá, ale téměř necítil obličej, takže si nebyl jistý.

Prohnal se kolem něj poryv větru a vyvolal v něm tak silnou závrať, že musel zastavit. Stiskl si kořen nosu. Kokain mu vařil krev v žilách a v hlavě mu hučelo tak hlasitě, že motor neslyšel, dokud málem nebylo pozdě. Když se ohlédl a spatřil čelní světla, vrhl se mezi stromy a přikrčil se tak nízko, jak jen mohl, aniž by si zašpinil bundu.

Po silnici se pomalu šinulo modro-žluté policejní auto. Za volantem seděla známá zamračená tvář a na sedadle spolujezdce se rýsovala monstrózní silueta. Seb počkal, až ho minou, a vstal, ale okamžitě se musel posadit, protože se pod ním podlomily nohy. Nadechl se vlhkého, chladného vzduchu a znovu se pomalu pokusil postavit.

„Kam máte namířeno, břídilové?“ zeptal se potichu. Málem se ho zmocnily pochybnosti, ale setřásl je. Tady byl nedotknutelný. Už několikrát dokázal, že policie mu nemůže ublížit.

Nikdo mu nemůže ublížit.

Uvědomil si, že se jeho nohy bez svolení zastavily a ramenem se opírá o strom. Nadechl se a cítil, jak strom dýchá spolu s ním a jeho kmen sténá úlevou.

„Co to sakra...“ začal, ale zarazil se, protože na vteřinu vedle něj nestál strom, ale člověk, obr s jehličím místo prstů. Jeden se mu zabodl do paže, druhý do tváře a tucet dalších mu proniklo do kůže.

Vykřikl a klopýtl vzad. Strom byl opět jen stromem a jeho větvičkové prsty se po něm slepě natahovaly.

Otevřel tabatěrku a pokusil se nabrat špetku prášku, ale prsty se mu sevřely v bolestivé křeči. Zaklel a zkusil to znovu. Nevrátil se na silnici, ale vyrazil mezi stromy. Dával pozor, kam šlape, aby nezakopl o tlusté kořeny, a skláněl se pod větvemi, které se ho pokoušely skalpovat.

Zanedlouho spatřil první světlá chaty zrcadlící se na klidné hladině jezera. Za dalších pár minut dorazil k lukostřelnici. Kůlna s vybavením byla zamčená.

Nikde neviděl ani živáčka a teprve teď si položil otázku, proč se s nimi má sejít zrovna tady. Promnul si ztuhlé ruce a zatočil se dokola. Stromy se třáslы a on měl na okamžik pocit, že je slyší zpívat popěvek hlasitý jako země, která mu chrastila kostmi v chodidlech a holeních. Srdce se mu pokoušel roztrhnout další nával adrenalinu. Položil si ruku na hrud' a zadíval se na rozmazané tváře mezi větvemi. Byly jich tam celé tucty, *stovky*, jako by ho procesí následovalo až sem.

„Cože?“

To slovo je vyplašilo jako hejno ptáků a les byl opět prázdný.

Otevřel tabatěrku a znovu si šňupl kokainu. Tentokrát sebou jeho hlava bez svolení trhla vzad tak silně, až mu zaprašťelo v krku. Ztratil cit v prstech a upustil tabatěrku na zem. Její obsah se rozsypal na vlhkou hlínu.

„Do hajzlu!“ vykřikl, ale čelist měl podivně ztuhlou.

Možná to přeháněl. Posledních pár dnů šňupal poměrně často, přestože si slíbil, že přestane. Ale bylo to obtížné, protože to dělali všichni ostatní. Pete byl ještě větší závislák než on a Neil byl horší než oba dohromady.

Náhle ho zamrazilo. Možná si pro sebe kradou víc, než si myslí.

Možná o tom gang ví.

„Do hajzlu,“ zaklel znovu, nebo se o to alespoň pokusil, protože ho pořád neposlouchala čelist. Téměř měl pocit, jako by byla zadrátovaná. Ruka se mu sevřela v další křeči. Bolest byla nesnesitelná. Pak sebou jeho hlava trhla do strany, jako by s ní zakroutila neviditelná ruka, a on vykřikl.

Něco se k němu blížilo mezi pokroucenými kmeny. Něco, co bylo na člověka příliš velké. Seb to chvíli pozoroval, než se otočil, aby se dal na útěk. Svět se zatočil spolu s ním a odmítal se zastavit. Závrať mu podrazila nohy a on se jak široký tak dlouhý natáhl na zem. *Propadal se?* Připadalo mu to tak – jeho ruce zmizely až po zápěstí, jako by přistál v tekutém písku, a jeho nohy nereagovaly.

Pokusil se vyškrábat na nohy, ale tělo ho neposlouchalo, hlava se mu zmítala v blátě a trhala sebou doprava, jako by byl loutka. Prohnul se v zádech, jako by ho nějaký obr lámal vejpůl. Tentokrát necítil žádnou bolest, ale to bylo ještě horší. Ta otupělost byla *mnohem* horší.

„Pomoc,“ pokusil se zavolat, ale marně. „Prosím.“

Ozvaly se kroky a jeho hlava se sama od sebe otočila. Znovu mezi stromy spatřil tvary, které mohly být lidmi. Třes byl teď tak silný, že nedokázal rozeznat, na koho se to dívá, ale zdálo se mu, že na sobě mají hábity a masky. Jeden z nich na něj něco hodil. Předmět přistál v blátě vedle jeho tváře.

Panenka, s očima z knoflíků a vyšitým úsměvem.

Do hajzlu, hlesl, zatímco se s křikem pokoušel vyškrábat na všechny čtyři. Jeho tělo bylo jako rozbitý stroj se zadřenými součástkami. Jeho ústa na tom byla nejhůř, nedokázal je zavřít a s každou vteřinou se víc a víc otevírala, jako by mu někdo vklínil mezi zuby páčidlo. Cítil, jak se něco trhá, a na jazyk mu vytryskla krev, ale když se pokusil dotknout svých rtů, ani necítil, jestli ho poslechla ruka.

Plazil se podél přízračných tvarů a dalších zubících se obličejů k tomu, co považoval za silnici. Vzduch se třpytil modrými záblesky. Slyšel hudbu? Bubny? Ohňostroje? Možná sirény? Nebo to bylo ohlušující ticho jeho mysli? Nic nedávalo smysl, svět v jeho hlavě metal kozelce a stromy vyly smíchy.

Nekradl jsem, zaječel bezhlesně. *Přísahám*, *nic jsem neukradl*.

A pak mu noc odpověděla, dostatečně hlasitě, aby mu popraskala lebka.

Ale ano. Kradl.

Hrůza ho zvedla na nohy, ale ty tančily, jako by mu nepatřily, jeho paže se třepotaly jako pentle kolem májky a slyšel, jak se mu trhá kůže na obličej i jeho čelisti vyskakují z kloubů. Nohy ho nesly pryč, pryč odsud, pryč od netvorů, kteří ho pronásledovali, do lesa, který se ho snažil chytit, bušil mu pěstmi do hlavy a snažil se mu sedřít kůži z obličaje.

Svět se dál otáčel, rychleji a rychleji, a Seb si uvědomil, že padá. A v šílenství toho okamžiku, v tom nekonečném tichu, pomyslel na své rodiče. Znovu mu bylo pět, utíkal za nimi a čekal, až ho chytí.

Ale nebyli tam, jen konec světa, jen peklo. Země se otevřela, aby ho spolkla zaživa.

A čelisti se s cvaknutím zavřely.

Kapitola první

SOBOTA

„URČITĚ TO ZVLÁDNEŠ, ROBBIE?“ zeptala se Billie. Kvůli slabému signálu její hlas zněl, jako by přicházel z velké dálky.

Šéfinspektor Robert Kett sevřel telefon mezi uchem a ramenem a sjel s kočárkem z chodníku na parkoviště. Uvnitř tříletá Moira lomcovala s bezpečnostní zábranou tak urputně, až se kočárek kýval ze strany na stranu a kolečka skřípala. Tím si vysloužila hlasité protesty od Evie, která seděla na stupátku a ze všech sil se snažila nespadnout.

Alice byla ve svém vlastním světě. Když se Kett na svou devítiletou dceru ohlédl, vykračovala si to po širokém chodníku a ani si nevšimla, že odbočili z hlavní ulice.

„Levou zadní,“ ujistil Billie. Pak trochu hlasitěji dodal: „Alice, jsme tady.“

„Levou zadní,“ zopakovala Billie sarkasticky.

„Haló, Alice!“ zavolal Kett. Když nereagovala, zahulákal její jméno tak hlasitě, že se na něj všichni na parkovišti otočili. Alice ho konečně zaslechla, vytřeštila oči, a aniž by se rozhlédla, rozběhla se přes silnici za nimi. Rukama přitom mávala jako větrník.

„Přestaň!“ napomenula Evie Moiru, která dál cloumala zábranou.

Alice si zakryla uši a zkřivila tvář.

„Chci jít domů,“ prohlásila.

„Levou zadní,“ řekl Kett do telefonu. „Budou se chovat slušně, že ano, holky?“

Moira se zavrtěla, Evie zakňourala a Alice nahrbila ramena. Kett si to vyložil jako souhlas.

„Vyber něco rozumného,“ řekla Billie. „Ale zábavného.“

„Rozumné, ale zábavné,“ zopakoval Kett, vzal telefon do ruky a tou druhou před sebou tlačil kočárek. „Netuším, co to znamená.“

Došli ke dveřím autosalonu a Kett se o ně opřel zády, aby je otevřel.

„Vyberu dobře,“ řekl. „Věř mi.“

„Věřím,“ přisvědčila Billie. „Ale znám holky a znám tebe, ty měkkoto. Nenech se k ničemu ukecat.“

Kett se málem zalkl vlastními slinami.

„Měkkota? Já? Jsem tvrdý jako hřebíky.“

„Určitě to s nimi zvládneš?“

„Nezlobí,“ řekl Kett. „Jsou...“

Sklopil zrak a zjistil, že kočárek i stupátko jsou prázdné. Jeho dcery jako splašené pobíhaly autosalonem mezi nablýskanými ojetinami.

„Radši půjdu,“ řekl. „Miluju tě.“

Zavěsil a rozběhl se rozlehlým prostorem za svými dcerami. Alice se právě pokoušela otevřít ojeté Porsche 911 a tahala za kliku, jako by ji chtěla utrhnout. Evie a Moira si naštěstí všimly v rohu autíčka *Prasátko Peppa* na mince a obě se cpaly dovnitř. Ze dveří čouhaly Moiriny nohy.

Alice už svírala kliku oběma rukama a Kett zavolal její jméno dřív, než stačila spustit alarm.

„Můžeme koupit tohle, tati?“ zakřičela tak hlasitě, div všem autům nepopraskala čelní skla.

„Vzhledem k tomu, že má jen dvě sedadla, by to bylo trochu komplikované,“ odpověděl, když k ní došel. „Zkus radši vybírat z tamhletěch.“

Ukázal na krátkou řadu rodinných vozů stojících úplně vzadu jako nepopulární děti na školním plese. Alice se zamračila a něco si zamumlala pod nos. Kett ji však neslyšel, protože už se k nim blížil prodejce, jehož naleštěné polobotky klapaly, jako by se chystal začít stepovat. Byl mladý, ve formě, dokonale upravený a s širokým úsměvem na rtech. Kettovi byl okamžitě nesympatický.

„Hledáte něco speciálního?“ zeptal se muž a podal Kettovi ruku. Ten ji váhavě přijal, načež s ní muž divoce potřásl.

„Ne,“ řekl Kett.

„Jsem Josh,“ představil se muž.

„To se máte.“

Josh zaletěl pohledem k Alici, která znovu zkoušela otevřít porsche.

„Ty jsou vaše?“

Kett byl v pokušení děti zapřít, ale přikývl.

„Tohle by nejspíš dělat neměla,“ poznamenal Josh.

„Můžete mi ukázat nějaká rodinná auta?“ zeptal se Kett. Mužův tón mu lezl na nervy. „Čím odolnější, tím lepší. Něco rozumného.“

Z autíčka v rohu se ozýval čím dál hlasitější křik, ale Kett dělal, že nic neslyší. Prodejce si promnul ruce a vykročil k řadě rodinných vozů. Alice konečně nechala porsche na pokoji a rozběhla se mezi auta. Prsty klouzala po laku a nadšeně výskala.

„Tohle!“ křičela. „Ne, tohle!“

„Takže...“ začal Josh, „tohle je to nejlepší, co tu máme. Venku máme pár levnějších kousků, které budou možná lépe odpovídat vašemu rozpočtu. Kdy to auto potřebujete?“

„Bylo by ideální, kdybych s ním mohl odjet ještě dnes dopoledne,“ řekl Kett. „Potřebuju ho na služební cestu.“

„Kam máte namířeno?“

„Je to akce Extrémního zločinu,“ vysvětlil Kett roztěkaně. Rozptylovala ho Alice, která se právě snažila otevřít peugeot.

„Ééé... čeho?“

„Zločinu,“ vyštěkl Kett. „Alice, nech ta auta na pokoji, prosím tě.“

„Hledáte náhradu za jiné auto?“ zeptal se prodejce.

„Ano,“ přisvědčil Kett. „Měli jsme XC90.“

„Hezky. V podstatě nezničitelné auto. Co se s ním stalo?“

„Je zničené,“ řekl Kett. „Rozstříleli ho na cimprcampr.“

Muž hlasitě polkl.

„Rozstříleli?“

„Obchodníci s bílým masem,“ vysvětlil Kett. „Měli brokovnici.“

„Ééé...“

Ozvaly se krůčky a vzápětí se objevila zardělá Evie. Vztekla zafuněla a dupla.

„Umím karate, pane,“ prohlásila, což byla momentálně její nejoblíbenější hláška. „Použiju ho na *ní*.“

Ukázala na Moiru, která s vítězoslavným úsměvem seděla v autíčku *Prasátko Peppa*.

„Které auto se líbí tobě, Evie?“ zeptal se Kett dřív, než stačila předvést své bojové schopnosti. Znovu zafuněla a rozhlédla se po autech.

„Žádné,“ usoudila nakonec. „Líbí se mi naše staré auto.“

„Můžeme si koupit tohle?“ zavolala Alice.

Kett se otočil a spatřil ji u hranaté škodovky s vybledlým červeným lakem. Ležela na kapotě, jako by auto objímala.

„Tohle ne,“ řekl. „Je růžové. Co tamhleto BMW?“

„Řada 3,“ ozval se Josh. „Skvělé auto. Má najeto jen 75 000 kilometrů. Jeden majitel.“

„Je hnusný,“ prohlásila Evie. „Vypadá jako topení. Chci támhleto.“

Ukázala na svou starší sestru.

„Nekoupím růžové auto, Evie,“ opáčil Kett.

„Je červené,“ namítla.

„Rozhodně je červené,“ přisvědčil Josh s výrazem, který vypadal jak úsměšek. „Oktávka, má najeto jen necelých 100 000 kilometrů. Skvělý poměr ceny a výkonu. Škodovka už nemá pověst jako v době, kdy jste chodil do školy. Víte, že tohle auto používá i policie?“

„Vím,“ odvětil Kett. „Ale ne růžové.“

„Červené,“ opravila ho Evie.

„Červené,“ potvrdil Josh.

„Je růžové.“

„To je tím světlem, vypadá v něm růžověji. Věřte mi, je sytě červené. Holky, chcete tohle auto?“

„Ano!“ rozzářila se Evie.

„Chci ho,“ přisvědčila Alice. „Prosím, tati!“

„Všechny kamarádky ti budou závidět,“ řekl Josh Alici.

Kett ho zpražil pohledem, ale muž se jen uculil.

„No tak, *tati*,“ prohlásil, čímž si málem vysloužil facku.

„Nemyslím, že...“

„Prosím!“ přerušily ho Alice s Evie unisono. Kett zaletěl pohledem k autíčku *Prasátko Peppa* a všiml si, že z něj Moira visí hlavou dolů.

„Zatracená práce. Vydrž.“

Rozběhl se k ní a zvedl ji. Svíjela se mu v náručí, dokud ji nepoložil na zem. Josh mezitím otevřel dveře oktávky a pobídl obě dívky, aby si nastoupily. Pak se ohlédl na Ketta a mrkl.

„Tohle!“ vykřikla Moira, když spatřila své sestry ve škodovce. Rozběhla se za nimi, vyškrábala se na sedadlo řidiče a posadila se Alici na klín. Všechny tři cloumaly volantem. Prodejce se naklonil do dveří a ukázal jim něco, čemu se zahihňaly.

„Co tohle?“ zavolal Kett a s nadějí ukázal na elegantní černé audi.

„Myslím, že už se rozhodly,“ opáčil Josh. „Chcete slyšet klakson?“

„Ne!“ vykřikl Kett a vzápětí se z octavie ozvalo slabé zatroubení. Alice se opírala o klakson, zatímco prodejce se s úšklebkem obrátil na Ketta.

„Tohle,“ skandovala Alice a při každém slovu zatroubila. „Tohle. Tohle.“

„To stačí!“ zaburácel Kett a pohrozil jí prstem. „Už dost, Alice.“

Vypadala, že ho bude ignorovat, ale nakonec troubit přestala. Evie a Moira se ze všech sil snažily také zatroubit, ale neměly dostatečnou sílu. Jejich smích však byl téměř stejně hlasitý jako klakson.

„Chcete si ho vyzkoušet?“ zeptal se prodejce Ketta. „Myslím, že se k vám hodí.“

Kett byl v pokušení pohrozit prstem i jemu, ale Moira lezla ven z auta a chystala se rozběhnout pryč.

„Rozmyslím si to,“ řekl a rozběhl se za ní.

„Můžete v něm rovnou odjet,“ nabídl prodejce.

„Nejdřív musím odvést holky domů. Nemám tu autosedačky. Vrátím se.“

Kett se vrhl po Moiře, ale minul. Musela to považovat za hru, protože vlezla pod jaguár a hystericky se rozesmála.

„Zlatíčko, prosím, vylez,“ žadonil Kett. Srdce mu bušilo až v krku a tváře mu žhnuly. „Není to bezpečné.“

„Prosím, tati,“ zaječela Alice z otevřených dveří auta.

„Zajdu pro smlouvu,“ řekl prodejce.

„Počkejte,“ hlesl Kett. Klesl na kolena a nakoukl pod auto. Bolel ho celý člověk.

„Když vylezeš, dostaneš lentilky.“

Moira přikývla a nechala ho, aby ji vylovil. Zvedl si ji do náruče a místnost se s ním zatočila. Opřel se bokem o jaguár a zalapal po dechu. Alice a Evie mezitím přelezly na zadní sedadla a skákaly, až se škodovka kývala ze strany na stranu.

„Je po servisu, s čerstvou technickou, připravené vyrazit,“ řekl Josh, který se právě vracel se štosem papírů. „Potřebujete úvěr?“

Kett zavrtěl hlavou. Pozoroval své dcery v autě a poslouchal jejich smích. Byl to dobrý zvuk, ten nejlepší, a připomínal mu jejich staré auto. S Billie měli to volvo už v době, kdy se narodily holky. Koupili ho, když zjistili, že je Billie těhotná, čistě proto, že jim prodejce řekl, že je to nejbezpečnější auto na silnici. Projeli v něm křížem krážem celou zemi. Byl to právoplatný člen rodiny. Kett ucítil bodnutí lítosti, že tu jsou, aby ho nahradili – cítil se téměř provinile.

Pak znovu zaslechl jejich smích a věděl, že ne všechny změny jsou špatné.

„Určitě je červené?“ zeptal se mladého muže.

„Jistě,“ odpověděl prodejce. „To se tady stává všem červeným autům, v umělém světle vypadají jako růžová.“

Kett pochybovačně povytáhl obočí a rozhlédl se po sytě červených sportovních autech.

„Určitě chcete tohle?“ zeptal se holek. Zajásaly a on cítil, že se usmívá.

„Dobře. Tak tedy platí.“

Podal muži ruku a ten s ní potřásl stejně dychtivě jako prve.

„Tudy,“ řekl a zahleděl se do papírů. „Jedna Škoda Octavia z roku 2018 v... no to se podívejme, tmavě růžové.“

„Vy mize...“

Přerušil ho však nadšený výskot jeho dcer, které se rozběhly do kanceláře.

Kapitola druhá

„CO TO MÁ SAKRA BÝT?“

Kett zatáhl ruční brzdu a s těžkým povzdechem vypnul motor. Přes čelní sklo škodovky viděl komisaře Colina Clarea, který křivil tvář ve znechuceném šklebu. Komisař zamkl svůj prastarý mercedes, došel ke Kettovu autu a prohlédl si ho, jako by byl právě svědkem toho, jak vylezlo ze sloního zadku. Zaklepal na okno a ukročil, aby mohl Kett otevřít dveře.

„Prosím vás, řekněte mi, že ten krám není váš,“ řekl. „Je *ružový*.“

„Je to červená,“ zabručel Kett.

„Jasně. A já jsem supermodelka. Je *ružový*, Kette, a jestli to nevidíte, můžete mi na místě vrátit odznak.“

Venku nebylo pochyb o tom, že je auto zářivě *ružové*. Kett nepochápal, jak ho v autosalonu mohl považovat za červené. Billie měla pravdu, neměl s sebou brát holky. Jakmile byly poblíž, nedokázal se soustředit. Podepsal kupní smlouvu, odvedl je domů a pak se pro auto vrátil. Měl dost času si to rozmyslet, ale Billie měla pravdu i v tom, že když šlo o jeho dcery, byl měkkota.

Zabouchl dveře a lehce poplácal střechu, jako by chtěl auto uklidnit.

„Byly se mnou holky.“

„Víc neříkejte,“ poznamenal Clare. „Jednou jsem s sebou vzal na nákup auta trojčata a odjel jsem s Volkswagenem Camper.“

„To nezní tak špatně,“ namítl Kett.

„Neměl motor.“

„To je...“

„Ani kola.“

„Aha.“

Clare si povzdechl.

„Ale byly to dobré časy,“ dodal a znovu auto poplácal. „Máte pro něj jméno?“

„Jo. Mac.“

„To se mi líbí. Mužné. Ve skotštině to znamená syn, jak jste nejspíš...“

„Je to zkratka pro Magický autíčkový cirkus.“

Clare přikývl. Chvilí jen postávali v rozpačitém tichu a pak vykročili ke stanici.

„Po případu Šípkové Růženky je pořád ticho po pěšině,“ řekl komisař, když vešli hlavním vchodem.

„Je to teprve pár týdnů.“

Od chvíle, kdy dopadli sériového vraha, který unesl pět žen a jednu zabil, uběhly necelé tři měsíce. Tři měsíce přezkoumávání, slyšení a výslechů. Při nejednom z nich byl Kett přesvědčený, že skončí jeho vyhazovem. Dobře věděl, že při vyšetřování posledního případu zašel příliš daleko. Tak daleko, že si nebyl jistý, zda si to někdy dokáže odpustit. Pokaždé, když zavřel oči, ocitl se zpátky v té stodole a zarýval špičku boty do střelné rány v Bertově noze. Slyšel Bertovo volání o milost a stud ho pátil pod kůží jako rozžhavené uhlíky.

Ale byl pořád tady. Pořád měl zaměstnání.

Tahle práce člověka nepustí ze spárů tak snadno.

„Pár týdnů ještě nic není,“ řekl Clare. „Ale je to dobré znamení. Případu Šípkové Růženky byla plná televize. Lidé viděli, co se Bertovi stalo. Jeho smrt pochopitelně ne, protože to nebyla naše vina. Ale viděli, jak tvrdě jsme po něm šli, viděli, čeho jsme schopní. To donutí zloduchy, aby si to příště rozmysleli.“

Clare otevřel dvoukřídle dveře do společné kanceláře detektivů a hlasitě si povzdechl.

„Ale dlouho to nevydrží. Víte stejně dobře jako já, že čím víc proti nim bojujeme, tím víc se brání. Je to jejich přirozenost. A pořád si myslíme, že ten případ byl osobní.“

„Něco nového?“ zeptal se Kett.

„O Hollenbeckovi? Ne. Byl byste první, komu bych to řekl. Všechno zatím ukazuje na to, že Bert byl jedním z Hollenbeckových duchů. Nebo se jím měl teprve stát. Pořád si myslíme, že vás měl odstranit jako součást zkoušky. Možná jako vstupní poplatek.“

Položil velkou ruku na Kettovo rameno, jak to v posledních týdnech dělal často, a jemně ho stiskl.

„Dostaneme je, Robbie. Přísahám bohu, že je všechny dostaneme. Ale nebude to hned. A vy byste si s tím teď neměl lámat hlavu.“

„To se snáz řekne než udělá, pane,“ přiznal Kett, když ho komisař pustil. Clare přikývl a odešel do své kanceláře.

„Řekněte ostatním, že se sejdeme ve vyšetřovací místnosti.“

„Ano, pane,“ přikývl Kett. „Jde o tu služební cestu?“

„To zjistíte, detektive.“

Kett se rozhlédl po prázdné kanceláři a zamířil do kuchyňky. Detektiva inspektora Petea Portera a detektiva konstábla Kate Savageovou uslyšel ještě dřív, než je uviděl, a znělo to, že se hádají. A opravdu, když nakoukl do dveří, spatřil je, jak stojí tváří v tvář,

tedy jak jen bylo možné vzhledem k tomu, že Savageová sahala Porterovi sotva po bradu.

„Nedělej to, Pete,“ řekla Savageová, očividně rozrušená. „Říkám ti, je to zločin.“

„Ty jsi zločin,“ odsekl Porter.

„To je teda argument.“

„Ty jsi argument.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Kett a oba sebou polekaně trhli.

„Ne,“ odpověděli jako jeden muž. Porter se nadechl, aby pokračoval, ale Savageová ho dloubla loktem do žeber a ukročila stranou, čímž odhalila kouřící hrnek na kuchyňské lince. Kett zavěřil. Čekal, že ucítí vůni černého čaje, ale místo toho ho v nose zalechtalo něco ovocného.

„Porter uvařil malinový čaj,“ oznámila Savageová.

„Cože?“ vyhrkl Kett zděšeně.

„Je to zelený čaj s příchutí maliny a granátového jablka,“ opravil ji Porter.

„Proč?“ dodal Kett.

Porter si odkašlal a zatvářil se rozpačitě.

„Je to kvůli, no, však víš.“ Sklopil zrak ke svým kalhotám a Kett pokrčil rameny. „Však víš, kvůli... ehm...“

„Nerozumím, Pete.“

„Protože se s Allie snažíme o...“ Další slovo zašeptal, jako by se jednalo o národní tajemství. „*Dítě*.“

„Aha!“ řekl Kett. „No jistě.“

„To jsem vědět nepotřebovala,“ ozvala se Savageová.

„Ptali jste se!“

„Ale Pete ho vaří špatně,“ řekla Savageová.

„Pete neumí uvařit čaj? Tomu nevěřím.“

Kettův sarkasmus Porterovi zjevně zcela unikal, protože věnoval Savageové domýšlivý úsměv.

„Vidiš. Mám pravdu. Mléko do něj patří.“

„Do ovocného čaje?“ zeptal se zděšeně Kett.

„Jo,“ přikývl Porter a zvedl lahev mléka. „Pochopitelně.“

„Zločin,“ zamumlala Savageová. „Ale jestli si tím jsi tak jistý, posluž si.“

Porter moudře přikývl a nalil do čaje značné množství mléka. Kett přistoupil blíž a sledoval, jak se mléko začíná srážet.

„Má to dělat tohle?“ zeptala se Savageová a naklonila se nad hrnek.

„Ano,“ řekl Porter. „Pochopitelně.“

„Ta divná olejová oka jsou normální?“

„É...“

„Tak se napij, ne?“ pobídla ho Savageová, která jen stěží skrývala úsměv.

Porter zvedl hrnek a podržel ho na délku paže, jako by ho mohl kousnout.

„Rozhodně bys to měl vypít,“ řekl Kett.

Urostlý detektiv si olízl rty a oba je zpražil pohledem. Když opatrně usrkl, viditelně se otrásl odporem.

„Lahodné,“ zasípal.

„Hezky až do dna,“ pobídla ho Savageová.

„Vždyť jo,“ zachrptěl. „Jen je trochu horký.“

„Přidej víc mlíka,“ navrhl Kett. „Ale až potom, Clare nás chce ve vyšetřovací místnosti.“

Portera při vyhlídce na příležitost zbavit se svého čaje zalila viditelná úleva. Odložil hrnek na linku a bříšky prstů ho odsunul co nejdál od sebe.

„Víš něco o té služební cestě?“ zeptala se Savageová.

„Ne,“ přiznal Kett. „A nejsem si jistý, jestli to vůbec vědět chci. Clare mi řekl, abych si sbalil na víkend a nezapomněl si plavky.“

„Mně řekl to samé,“ přitakala Savageová.

Kett se ujal vedení, prošel kanceláří detektivů a krátkou chodbou na druhé straně. Dveře do vyšetřovací místnosti byly otevřené a komisař Clare seděl na stole v jejím čele. Když vešli, podíval se na ně s výrazem, kterému tým říkal *přátelsky vzteklý*, což byla přijatelnější varianta k jeho obvyklému *vztekle vzteklému* výrazu.

„Mlžil jsem dostatečně dlouho,“ prohlásil, když se usadili. „Všichni si bezpochyby říkáte, co se u všech všudy děje, proč vás tahám sem, přestože technicky vzato nejste ve službě.“

„Povýšení, pane?“ zeptal se Porter.

„Ne, Pete,“ zavrtěl hlavou Clare. „Beru vás na výlet. Případ Šípkové Růženky nás všechny pěkně vyždímal. Fyzicky, mentálně, emocionálně. Vysloužili jste si pár dní volna.“

„A přesto jsme v práci,“ ozval se Kett, čímž si od komisaře vysloužil zlostný pohled.

„Beru vás na teambuilding!“ prohlásil Clare a zvedl ruce.

Odpovědí mu bylo ticho.

„Dva dny v korporátním rezortu u jezera Toltham Broad.“

Další ticho.

„Kde se zúčastníme teambuildingových cvičení, která nám pomohou posílit týmového ducha, rozvíjet vůdčí dovednosti a dopřát si trochu odpočinku a relaxace.“

Nikdo neodpověděl a Clare na ně s rostoucí netrpělivostí pohlédl.

„Nějaké dotazy?“

Kett se přihlásil.

„Je to povinné, pane?“

„To si pište,“ odsekl komisař a vstal.

Kett dál držel ruku nad hlavou.

„Může místo mě jet někdo jiný?“

„Pojedete všichni a užijete si to. To je rozkaz. Máte sbaleno?“
Všichni přikýkli.

„Plavky? Teplákovky? Budete se plavit po jezeře.“

„*V únoru*?“ podivil se Kett.

„Jdeme.“

Clare bez ohlédnutí odkráčel z místnosti.

„On si vážně myslí, že to je *odměna*?“ zeptal se Porter. „Protože mně to připadá jako trest.“

„Slyšel jsem vás,“ zaburácel z chodby Clareův hlas.

„Nikdy nevíš. Mohla by to být zábava,“ řekla Savageová, když vstala.

„Asi stejná zábava jako rektální vyšetření,“ zabrblal Porter.

„To jsem taky slyšel!“ zařval Clare z větší dálky.

Následovali komisaře do společné kanceláře detektivů. Detektiv inspektor Keith Dunst seděl za svým stolem, a když ho míjeli, zazubil se na ně.

„Bavte se!“ zasmál se sípavě.

„Potřebuje někdo odvoz?“ zeptal se Clare, když došli na parkoviště.

„Pojedu svým autem, pane,“ řekl Porter. „Kate jede se mnou. Robbie?“

„Já odvoz nepotřebuju,“ řekl. „Mám Magický autíčkový cirkus.“
Kývl na svou škodovku na druhé straně parkoviště.

„Koupil sis růžové auto?“ podivil se Porter.

„Je červené,“ opáčil Kett. Pak si povzdechl. „No dobře, je růžové.“

„Líbí se mi,“ řekla Savageová. „Je roztomilé.“

„Prosím, neříkej, že je roztomilé.“

Clare pohlédl na hodinky.

„Kde je?“

„Kdo, pane?“ zeptal se Kett.

Komisař neodpověděl. Z druhé strany parkoviště se ozval křik, a když se všichni otočili, spatřili, jak se k nim řítí vysoká vousatá postava. Konstábl Aaron Duke byl nacpaný v zářivě žluté košili, která vypadala, že co nevidět praskne ve švech, a pravděpodobně těch nejkratších šortkách, jaké kdy Kett viděl.

„Pane,“ hlesla Savageová. „Proč s sebou bereme striptéra?“

„Omlouvám se!“ zavolal Duke. „Nemohl jsem najít potápěčské brýle.“

Zadýchaně k nim doběhl.

„Dukeu,“ pozdravil ho Kett a prohlédl si jeho šortky. „Uvědomuješ si, že je zima?“

„Říkal jste, že se mám obléct na dovolenou,“ procedil Duke ke Clareovi skrz drkotající zuby.

„Dovolenou v *Norfolku*. V únoru, vy pitomče,“ opáčil Clare.

„Aha.“

„To je v pořádku, můžu vám půjčit kabát. Teplejší nenajdete.“

„Ach ne,“ hlesl Kett. „Snad ne zatraceně velký kabát?“

„Cože?“ vyjekl Duke.

„Taky si od něj můžeš půjčit krásné růžové kalhoty,“ přisadila si Savageová.

„Jsem v pohodě. Opravdu. Jen mě prosím nenuťte, abych si to oblékal.“

„Vaše mínus,“ prohlásil Clare a vykročil k mercedesu. „Pojeďte s Kettem v tom jeho zatraceném magickém autíčku. Držte

se za mnou. K hotelu Topiary je to asi třicet minut. A neloudejte se.“

Sledovali, jak odchází.

„Jak hrozné to může být?“ zeptala se Savageová potichu.

„Víkend s Colinem Clarem v plavkách?“ opáčil Kett a vytáhl z kapsy klíče. „Mám takový pocit, že to budou nejhorší dva dny mé kariéry.“

Clare nastoupil do auta a skrz mokré čelní sklo je zpražil pohledem.

„Já to sakra slyšel!“

Kapitola třetí

PŘEDSTAVA COLINA CLAREA ve slipových plavkách sice byla děsivá, ale když Kett následoval komisařův mercedes na čtyřproudou silnici vedoucí z města, nemohl popřít, že dovolenou potřebuje jako sůl.

Poslední dobou byl v jednom kole. Nešlo jen o práci – té měl i tak až nad hlavu –, ale také o holky. Alice se rozhodla, že už nikdy nev kročí do školy, a každé ráno ji tam dostat bylo jako přepravovat vzteklého tygra. On i Billie měli z jejích hysterických záchvatů ruce samou modřinu, nemluvě o kousancích. Dvakrát dokonce utekla ze školního hřiště přímo na silnici a Kett už ani nepočítal, kolikrát mu volali ze školy, aby si ji přijel sundat z plotu.

Trhalo mu to srdce. Čím byla Alice starší, tím zřetelněji vnímal rozdíly mezi ní a jejími vrstevníky. Nebyly to špatné rozdíly, rozhodně ne všechny a některé byly skrz naskrz pozitivní. Byly to jen drobnosti, kvůli kterým ji ostatní děti přehlížely a rozutekly se pokaždé, když se jich zeptala, jestli si s ní nechtějí hrát; kvůli kterým rodiče rušili návštěvy a předstírali, že na ni nezbyla pozvánka na narozeninovou oslavu.

Na poslední třídní schůzce jim její učitel oznámil, že Aliciny studijní výsledky odpovídají o dva roky mladšímu dítěti. V tu

chvíli měl Kett sto chutí dotáhnout ho k nim domů a ukázat mu její obrázky, kabelky, které sama ušila na šicím stroji, a fantastické stavby z lega, jež zabíraly čestné místo v jejím pokoji. Nebyla opožděná. Byla to prostě Alice.

Jenže to, že Alice nechtěla chodit do školy, znamenalo, že nechtěly ani její sestry, a rána tak často připomínala bitevní pole – občas doslova. Kett měl co dělat, aby neztratil nervy, a měl pocit, že mu praskne hlava. Situace došla tak daleko, že se jeho máma raději odstěhovala o pár ulic dál. Tvrdila, že nechce překážet, ale bylo bolestně zjevné, že nesnese ten hluk.

Příšerný hluk.

Přestože se mu přičila myšlenka, že s nimi nechává Billie samotnou, víkend bez dětí byl fajn.

„Už tam jsme?“ zeptal se Duke.

No, bez většiny dětí, pomyslel si Kett.

„Netuším,“ řekl. „Tolthamské jezero. Slyšel jsi o něm někdy?“

„Ne. Nejsem odsud.“

Clare před nimi předjel autobus. Kett pohlédl do zpětných zrcátek a následoval ho. Hned za nimi jelo Porterovo mondeo a vypadalo to, že se se Savageovou pořád hádají.

„Kde jsi vyrostl?“ zeptal se Kett.

„Všude možně,“ odpověděl Duke a prohrábl si hustý plnovous. „Začali jsme ve Skotsku a postupně se přesouvali na jih. Táta byl obchodní zástupce, nebo to aspoň tvrdil. Nejspíš ne moc dobrý, protože si nedokázal udržet práci a pořád měl hluboko do kapsy. Do Norwiche nás přivedla máma, když mi bylo patnáct. Už jsme tu zůstali.“

„Vážně?“ zeptal se Kett, který byl za rozptýlení rád. „Co tě přivedlo k policii?“

Duke pokrčil rameny.

„Však víš, hustá uniforma.“

„Jasně,“ přisvědčil Kett. „Opravdu ušlechtilý důvod.“

„Co ty?“ zeptal se Duke.

„Já?“ řekl Kett. Pomyslel na svého vlastního otce a na muže, kteří ho obrali o všechno a dohnali k sebevraždě. Pomyslel na to, jak se zapřisáhl, že udělá, co bude v jeho silách, aby se to nestalo někomu dalšímu.

„Jo, taky kvůli uniformě,“ řekl. „A obušku.“

Duke se zasmál.

Kett zpomalil do kruhového objezdu a vyjel za Clarem prvním výjezdem. Mlčky pokračovali úzkými venkovskými silnicemi a navzdory sklopenému stínítku se mu do očí zabodávalo neuvěřitelně jasné zimní slunce.

Projížděli jednou vesnicí za druhou. Každá byla jiná, a přece si byly podobné jako vejce vejci – vysoké keře a bílé ploty, tiché hospody a doškové střechy. Kett si byl téměř jistý, že Clare jezdí v kruzích, dokud neminuli čtvrt plnou rozestavěných domů velikosti krabiček od sirek a nevjeli do větší vesnice. Cedula oznamovala, že jsou v Tolthamu.

„To musel být pořádný večírek,“ poznamenal Duke.

Ulice byly ověšené ošuntělými, převážně zelenými vlaječkami. Na chodnicích se povalovaly papírové talíře a plastové kelímky, které připomínaly pestrobarevně oděné diváky, a nad nimi se jako ztracené děti osaměle vznášely balonky. Nikde nebylo ani živáčka, ale když odbočili za roh, na Clareově mercedesu se rozsvítila brzdová světla.

Na ulici před nimi blikala další světla, modrá a až bolestně dobře známá.

„Práce si nás vždycky najde, co?“ utrousil Kett, když zastavil u kraje silnice za obřím stříbrným rolls roycem, který zde působil stejně nemístně jako Colin Clare na přehlídkovém mole.

Komisař mezitím vystoupil z auta a na někoho zavolal. Kett zamžoural skrz čelní sklo a spatřil policejní vůz blokuující průjezd. Hned za ním stála sanitka. Někdo komisaři odpověděl, ale Kett neviděl, kdo to je.

„Počkej tady,“ nařídil Dukeovi. „A na nic nesahej.“

Vystoupil do ledového vzduchu, který ho zastudil až do morku kostí. Podél cesty se krčily bungalovy, většina zchátralých a schovaných za přerostlými živými ploty a drolicími se zídkami. V nejhorším stavu byl miniaturní dům, před kterým parkovalo policejní auto. Chyběla polovina střešních tašek a jedno z oken bylo zabedněné prkny. Clare mluvil s někým za otevřenou brankou a jeho pronikavý hlas s výrazným přízvukem se nesl tichou vsí.

„Máme s něčím pomoci, pane?“ ozvala se zezadu Savageová. Vykláněla se z otevřených dveří svého auta, ale Kett jí mávnutím naznačil, aby se posadila.

„Jsme na dovolené,“ zavolal.

Došel k policejnímu vozu, protáhl se kolem komisaře a za nízkou kovovou brankou spatřil dalšího muže. Muselo mu táhnout na sedmdesát, ale jeho přesný věk se dal odhadovat jen s obtížemi, jelikož byl *obrovský*, o dobrých pár centimetrů vyšší než Clare. Jeho obézní tělo bylo natěsnané do béžového obleku, který vypadal, že co nevidět praskne ve švech. Jeho obličej byl tak odulý, že byl téměř bez vrásek a připomínal polštář vycpaný vatou. Když se obrátil na Ketta, jeho brady dohnaly zbytek obličeje až o pár vteřin později a chvíli se téměř hypnoticky pohupovaly sem a tam.

Clare se ohlédl přes rameno.

„Wallaci, tohle je detektiv šéfinšpektor Robert Kett,“ představil ho. „Kette, tohle je Wallace Marshall, dříve komisař Marshall.“

Marshall zamhouřil na Ketta tmavé oči, popotáhl a otřel si hřbetem ruky vlhký nos. Po pár vteřinách podal tu samou ruku Kettovi, který s ní co nejstručněji potřásl.

„Vás mi představovat nemusí,“ prohlásil Marshall, jehož hlas zněl jako vědro vlhkého šterku. Přízvuk měl místní, ale zazníval v něm dávný náznak Severního Irska. „U nás doma jste častým tématem rozhovorů, detektive. A neshod. Moje manželka se domnívá, že více násilí nepotřebujeme, ale já si dovolím nesouhlasit. Rád vás poznávám.“

„Nějaké potíže?“ zeptal se Kett a zatékal pohledem mezi policejním autem a bungalovem.

„Nic, s čím bychom si neporadili,“ ujistil ho Marshall. „Možná nám čouhá sláma z bot, ale víme, co děláme.“

„Předávkování,“ vysvětlil Clare.

„Tady se s nimi roztrhl pytel,“ přikývl Marshall a přešlápl. Sípal a nebylo divu. Muž byl neskutečně obrovský – měřil téměř dva metry a musel vážit přes sto padesát kilo. „Je to mor. Z Yarmouthu k nám jezdí spousta fetáků, když jim dojdou zásoby nebo je tam na ně moc drahé.“

„Teď je to tam hodně zlé,“ přitakal Clare. Marshall znovu kývl, až se jeho impozantní sbírka brad zavlnila.

„A během průvodu je to vždycky ještě horší.“

„Průvodu?“ zopakoval Kett a pohlédl na vlaječky, které se lepily k mokré ulici a visely z holých větví stromů.

„Neslyšel jste o tolthamském Imbolcu?“ podivil se Marshall. „To jste spadl z višně? Je to největší pohanský festival v okolí, noc plná hudby, uctívání a veselí. Místní jím doslova žijí, turisté ho milují,

ale pro policii je to hrozný bolehlav, protože lidi to vždycky přeznou.“

„Jako tenhle?“ zeptal se Kett a pohlédl na bungalov.

„Přesně tak. Ale už vás nebudu déle zdržovat. Tady Colin říká, že vás bere na víkendovou dovolenou.“

„Teambuilding, ano,“ přisvědčil Clare.

„Nu, znám tohoto mladíka už nějaký ten pátek a ještě jsem v životě neslyšel, že by vzal svůj tým na dovolenou v hotelu. Museli jste na něj udělat pořádný dojem. Užijte si to, šéfinspektore Kette.“

„To mám v plánu,“ řekl Kett. „Hodně štěstí s tímhle.“

Marshall přikývl. Vzápětí zavrzaly dveře a všichni se otočili k bungalovu. Na prahu stála záchranářka se zdrceným výrazem ve tváři. Zavrtěla hlavou.

„Mor,“ zopakoval Marshall. „Trhá mi to srdce. Jarrattová!“

Záchranářka ukročila stranou a ze dveří se vynořila uniformovaná policistka s čepicí v rukou. Podobně jako Marshall byla vysoká a musela se sklonit pod překladem dveří. Pohlédla na Clarea, pak na Ketta – na kterém se zastavila pohledem déle, než bylo potřeba – a nakonec promluvila na Marshalla.

„Pane?“

„Uhnula bys autem, prosím tě?“ požádal ji Marshall.

Přikývla, položila si čepici zpátky na hlavu a vykročila po popraskaném chodníčku.

„A ty už jed,“ řekl Marshall Clareovi. Přistoupil k němu a narovnal mu kravatu jako hrdý otec. „Nenech ta avokádovo-mátová smoothies čekat.“

Clare si s ním znovu potřásl rukou, ale netvářil se příliš nadšeně.

„Dejte vědět, kdybyste potřebovali pomoc,“ řekl Kett.

„Děkuju, chlapče, ale nebudeme.“